

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

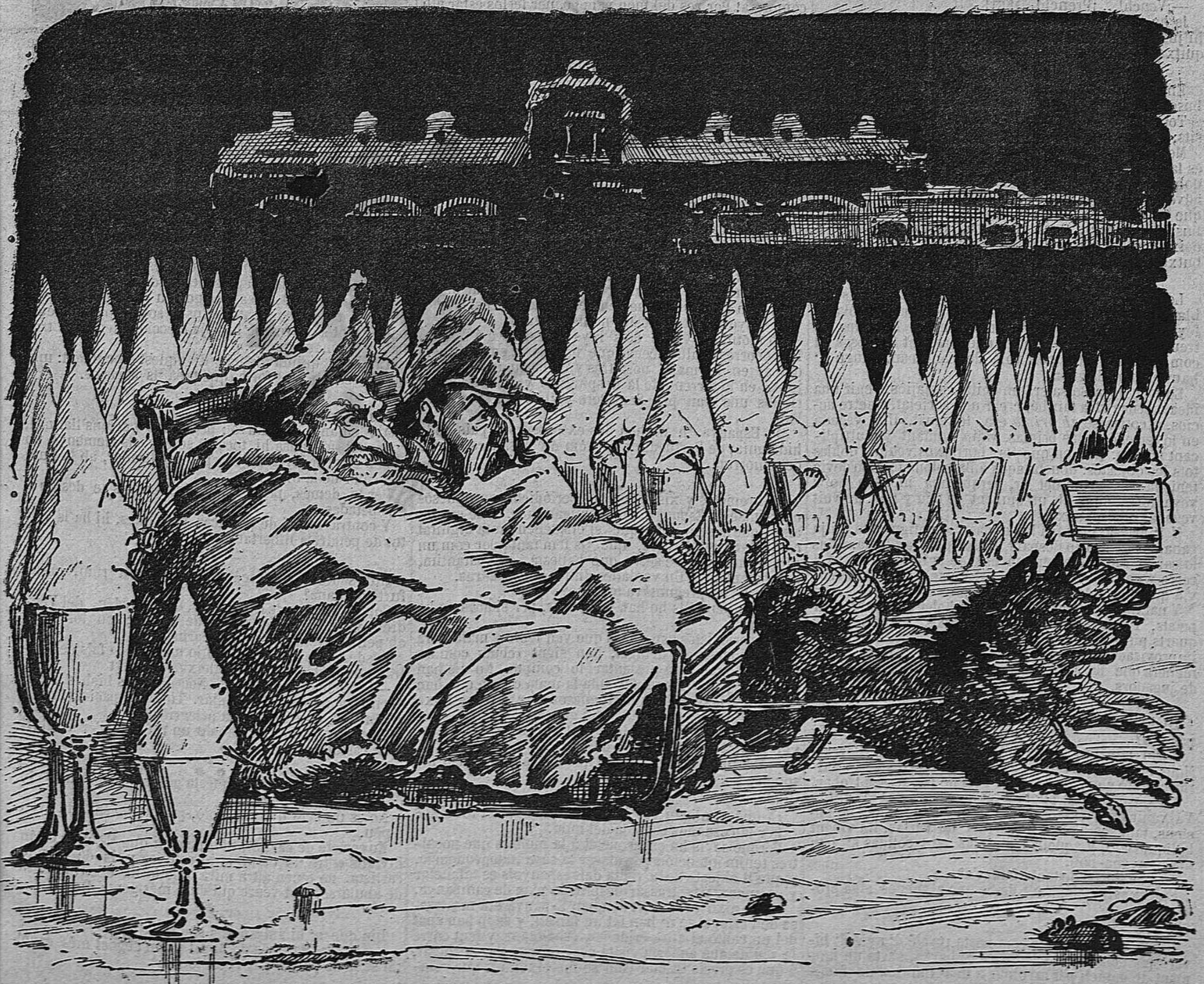
CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1^a isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 27, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals,
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

A PORTUGAL.



Lo viatge á Portugal tothom diu que vá ser una cosa tant freda.



FET.



¿Uí no ha jugat ha fet?

Tots hém tingut déu anys y quan parlo de fet, tots compendrán de quin joch se tracta.

Ja ho saben: la sort decideix qui ha d' amagar y qui ha de buscar als que s' amagan. Los primers procuran trobar un amagatall, una cofurna qualsevol, y l' altre ha de anarlos buscant fins que troba un substitut. Devegadas sorpren al qu' está amagat després de bobejar mitj' hora; vá per agafarlo; pero se l' hi escorra com una anguilla, y se 'n vá darrera d' ell y 's fatiga y al cap de 'vall no 'n tréu res.

Malaventurat qui ha de anar al darrera de un altre. Afortunadament los qui jugan a fet son criaturas, y aquestas no s' hi encaparran gayre.

Pero ¡ay! No tot son criaturas los que jugan a fet. També hi ha homes de totas las edats, y condicions que hi jugan. Pimpollos de la primera volada y senyors vells de calva lluhenta y patillas blancas, ab totas las classes intermedias jugan a fet, ab una formalitat admirable.

¿Se 'n volen convence? Arribinse fins a la Bolsa, y entre mitj d' aquell rum-rum, que té algo del roncar de una fiera dintre del cau, entre mitj d' aquells grupos espessos y atapahits com los pilots de moscas sobre terrossets de sucre, no sentirán més que aquestas paraulas:

—¡Vench!... ¡Prench!... ¡FET!

Ja ho veuen: també jugan a fet! Y lo pitjor es que hi jugan, havent perdut ja la santa ignocencia de la quitxalla menuda.

En aquell joch, mentres alguns amagan, los demés buscan: ó més ben dit tots amagan y tots buscan.

Tots amagan las sévas intencions y 'ls séus propòsits; y l' un busca 'ls diners del altre.

Mes que joch alló es guerra, en la qual la mentida es la pólvora, lo paper de las accions los tacos y las dobles de cinch duros las balas; pero hi ha que advertir que 'ls més tiran ab pólvora sola, y que 'l que fa servir las balas ó sigan las dobles, es que busca imitadors. Quan ne troba, apaga 'l foch, y 's deixa fusellar ab la major tranquilitat, y 's fica a la butxaca 'ls projectils dels altres.

Lo joch al principi era molt divertit. Barcelona semblava la Nova Xauxa. Los arbres de la Rambla no feyan llangonissas perque encare no es lo temps de treure fruit; pero no duptin, que marxant las cosas tal com anavan, allá pels vols de Sant Joan, ningú s' hauria mort de gana.

Lo joch de la Bolsa era un deiiri contajios. Tenir una idea ó sense idea també, crear una societat, emetre accions, y cotisarse ab prima era tot igual. Una vegada en lo terreno de las primas, vajin sumant y multiplicant tresors. Diuhen que 'ls borratxos vetihen dobles tots los objectes: donchs aquí a Barcelona tothom devia tenir la borratxera del or, perque una moneda no 's vey a doble, sino ab un augment de déu y fins de vuit vegadas ella mateixa.

Y l' artesá deixava las eynas, lo botiguer la mitja cana, l' advocat lo despaig, l' escriptor la ploma... fins lo carreter al passar per davant de la Llotje deixava 'l carro y entrava a preguntar a cóm se feyan los tresos y a quan los colonials.

Y naixian fortunas com neixen bolets. Homes ahir pelats, l' endemá anavan en cotxe, baixavan dels quarts pisos als primers, moblavan la casa ab lujo y la improvisada riquesa dels uns tentava als altres, de tal manera que Barcelona s' havia convertit en una ciutat de jugadors.

¿Haig de indicar que al últim l' oració s' ha fet per passiva?

Mirin aquellas caras rodonas... Avuy son llargas. Molts que ahir arrastravan cotxe avuy se disposan a tirar carretó y encare gracias. Tots ne poguessen trobar.

Vá escaparse un punt y s' ha escorregut la mitja. Vá venir una ventada y ha caigut aquell castell de ilusions, tant semblant a un castell de cartas. Ha vingut la liquidació, y aquellas alegrias tant sólidas s' han tornat aygua-poll.

—¿Qué queda de tanta fantasia?

Una experiéncia. Tant de-bo que al menos siga profita.

Després de tot, aixis com basta un alé d' ayre d' hivern per gelar los débils brins d' herba, basta un moment de pánich per arruinar a una infinitat de fami-

lias de modesta posició. Y aixis com los arbres groixuts y ben arrelats lo resisteixen, las fortunas robustas triunfan del pánich y 's riuhén de tot.

Los pobres que inverteixen en paper lo fruyt de una pila d' anys d' ahorros y sacrificis, en un moment de baixa perden l' arada, 'ls bous y las esquellas.

Després passa 'l mal temps, y 'ls cambis se refán. —¡Malehit sigal exclaman tot estirantse 'ls cabells. Si jo no hagués venut, avuy m' hauria fet rich.

¡Infelissos! Si no haguessen venut continuaria la baixa. La puja ha vingut quan ells hi han deixat la pell. Los peixos grossos en lo mar alborotat de la bolsa, s' han menjat als xichs. No han fet més que deixarlos acostar durant alguns dias, inspirarlos confiansa, pero després... Una bocada y prou!

Lo joch de fet es aixis, y ¡Déu nos ne guard' de un ja está fet!

Los richs son los qu' amagan, y 'ls pobres los que pagan la patenta.

P. K.

ESPAÑA Y PORTUGAL.



ins a últims del any passat cada vegada que las criaturas de casa feyan alguna rases, ja se sabia; res d' amenassarlos ni locals hi las crestas. No tenia que fer més que dir: ¡Mira que vindrá 'l sereno! Y com aquell que posa oli en un llum, desseguida haurian vist vostés la quitxalleta completament apaciguada.

Lo dia de la inauguració del carril de Vilanova vaig portarlos pe 'ls vols de la estació perque gosessin del espectacle, y, fillets de Déu, ¡quin modo d' esportuguirse 'm quan van sentir xiular, badallar ó bramar la locomotora! Per res del mon vaig poguer ferlos estar allí ni un minut més.

—¡Hola! vaig pensar; ¡quin descubrimient! Alló del sereno ja es vell y casi no 'ls fa efecte. D' aquí endavant, quan algun fassi 'l bot, l' hi diré: ¡Mira que vindrá 'l carril de Vilanova!

Y en efecte, may m' havia anat millor. Pero la cosa ha durat poch. Quan méns m' ho pensava, a pesar de las magnificas condiciones espantables de las locomotoras de 'n Gumá, m' he trobat ab un altre papu que las deixa més petites que un gra d' anís, y que posa 'ls serenos al nivell de las formigas. Los noys de casa ja ho saben.

Ara 'ls dich: ¡Mira que vindrá un portugués!

Verdaderament, un portugués es, ara com ¡ara, lo més a propòsit per fer la por a una criatureta y, sobre tot, a una criatureta espanyola.

¡Quin modo de gallejar, y fer lo maco y mirar de regull, com si se 'ns haguessen de menjar crusos!

Si senyors; potser vostés no ho saben.

Ab motiu del viatge dels reys d' Espanya a Lisboa, han ocorregut alli escenas que han posat en evidencia que si en lo mapa nosaltres y 'ls portugueses estém junts, en lo terreno de la hospitalitat y de la galanteria los uns van per Sant Pere y 'ls altres per Sant Pau.

D' Espanya 'n diuhen los extrangers lo país de la hidalguia; de Portugal ne podrém dir nosaltres lo país dels morruts.

De brometas y xistes en los periódichs portugueses ocupantse d' Espanya, no 'n vulgan més. Que si som aixó, que si som alló, que si ells tenen tanta dignitat com nosaltres ó més, que 'ls fem tanta por com un espia-dimonis, que sesta, que ballesta, que patantim, que patantam... Un verdader diluvi d' aigua-ras.

¿Qui 'ls ho preguntava tot aixó?

Ningú; pero ells ho han volgut dir, per si acás no ho sabiam.

Los periodistas espanyols que van tenir la mala hora de trasladarse a Portugal, han sigut rebuts com un acreedor quan va a presentar lo compte. No 'ls han tret fora; pero 'ls han fet tota la mala carota que han sapigut, y aixó que 'ls portugueses per fer una fatxa rara no tenen d' escarrassarshi gayre.

Un periodista espanyol, veyent lo posat que l' hi feyan per tot arréu, diu que deya:

—Ara 'm faig l' ilusió de que tota aquesta gent me son sogres.

¿A qué no atinan vostés perque ho han fet tot aixó?

Per la cosa més senzilla del mon. Perque se 'ls ha encasquetat a la mollera que nosaltres tenim intencions de atacar la seva independencia, y que 'l objecte de la visita dels espanyols es tafanejar y ensumar, per trassar després lo plan de campanya.

Entre aixó y 'l recort de quan Espanya era mestresa de Portugal se n' han fet un farsell, y se 'n han anat del un cantó al altre cridant y esbalotant, y fent corre la veu de que aquesta visita será funesta per Portugal, a que es precis tractar com se mereixen als que sem-

pre han procurat ferlos mal allí hont han pogut, ridiculizantlos y oprimintlos sense consideracions.

¿Qué tal? ¿Ho entenen aixó? ¿No? Jo tampoch.

¡Vaya, vaya 'ls senyors portugueses! ¿Qué no saben que 'l temps de las conquistas ja ha passat, y que seria una bojeria obligar a una nació a fusionarse ab una altra?

Pe 'l cantó de la independencia 'ls portugueses no poden temer res; y per lo que toca a la nostra ingerencia en los seus assumptos, tampoch han de passar cap cuydado.

Encara que Espanya volgués explotar a Portugal en benefici propi de fixo que no sabia per hont posarshi, perque 'ls inglesos s' ho han fet tot seu temps há.

Y aquí veuran vostés lo que significan las sévas bravatas.

Por lo demés, la nació vehina s' ha portat d' un modo improcedent.

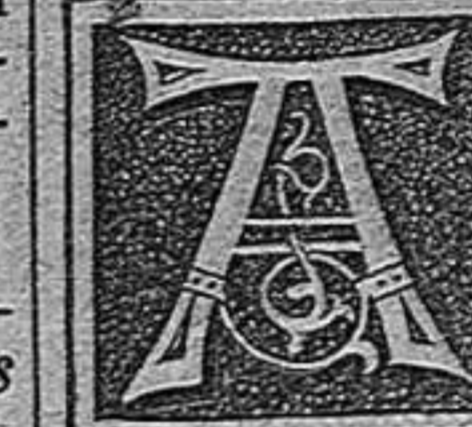
Portugal es home, y sisquiera per galanteria ó urbanitat havia d' haver fet bon posat a la Espanya, que al cap y a la fi es una dona.

¿Qui s' atrevirá ara a parlar de la unió ibérica? Sent aixis que l' home es qui busca a la dona, Portugal es lo qui, en tot cas, tindrà que demanar la unió a Espanya.

Y 'm sembla molt que ab l' acullida que ara l' hi ha dispensat, si un dia aixó passés y Portugal repensantse digués a la Espanya: ¿Me vols? aquesta l' hi respondria: ¡No!

L' hi donaria carabassa.

FANTASTICH.



Alemania está molt núvol. Diu que havia plourat.

Per lo que puga ser, l' emperador ha tret del guarda-robas un paraygua vell dels seus antepassats, l' ha espolsat y l' ha obert.

Lo rescripte imperial es un paraygua pié de surgits y de mals gestos: en una paraula, es un moble ridícul.

¿Creuhen vostés que l' hi servirà de alguna cosa? ¡Ah! si la tempestat, com es de teme, 's desfá en pedra, no 'n quedarán ni las barnillas, ni 'l manech, ni 'l punyo.

Lo rescripte imperial es una especie de desafio tirat pels nassos dels representants del poble.

«Jo ho soch tot, vosaltres no sou res. Los empleats públichs no son empleats del país, son empleats meus: per lo tant sempre que hi haja eleccions tenen de treballar pèl meu compte.»

Tal es la quinta essencia d' aquest document: una quinta essencia tant forta, que tapa 'ls esperits.

Jo no sé lo que sucehirá.

A Alemania está núvol; pero a las naciones llatinas, sobre tot a Fransa hi toca 'l sol, y 'ls alemanys no poden estar renyits ab l' astre vivificador, ab la llum y 'l calor de la llibertat.

Per lo demés, ja ho saben; los núvols se desfán a escopetadas.

Y contra 'l vici de publicar rescriptes, hi ha la virtut de pendre's llibertats.

¿No senten quin escándol, quin rum rum, quina furtó de llana?

Son los héroes de Granollers, de Cardedéu, del Vendrell y de Ripoll, de Olot y de Cuenca; son los llops ab pell d' ovella del remat carlista.

Desde Roma 'ls ensenyan lo manat de ofals del ultramontanisme y ells se daleixan pèl vert.

—Esperéuvos, cridan en Nocedal y 'ls bisbes... Pel abril farà de més bon menjar. Tinguén paciéncia fins al abril. Al abril sortirá la pelegrinació.

Proposo la modificació de un refran: «Per l' abril cada castanya 'n val mil.»

L' anada a Roma d' aquesta gentussa no es un acte de caritat ni d' abnegació.

No es un acte d' abnegació, perque no se n' hi van a pèu.

No es acte de caritat, perque com que 'ls neos están dividits entre 'ls de la unió católica y 'ls de la unió carlista, no tenen altra mira que la de destruirse, la de anularse, fent veure qui durá més gent a Roma.

Diu que n' hi aniran uns trenta mil.

—Ala, Sr. Marqués de Rays! ¡Quin negoci més cayó! ¡Si se 'ls ne portés a Port Breton!

Es dir: a n' ells y al Papa.

En Necedal es l' amo de la pelegrinació. Aquest exmiliano nacional ha passat per sobre dels bisbes y per sobre del altars.

Avuy per avuy lo Papa no necessita pas gent d' oració: sino gent d' acció.

Bismarck y Necedal.

Sols que las accions pontificias están á sota cambi.

Dinmenje varem rebre un obsequi del Sr. Soujol, gerent de la «Nova societat de tran-vias y ferro-carrils econòmichs». Seguts á la taula del restaurant Martin varem saber que la tranvia de Sant Andréu 's prolongará fins á Sabadell, y que ademés se farà un ramal fins á Badalona y un' altre fins á Horta.

Un aplauso al Sr. Soujol. Tot lo que siga crear vias de comunicació fàcils, y econòmicas, es contribuir á la riquesa del país.

La nova societat se constituheix per medi d' accions de 20 duros, perque estigan al alcans de totes las fortunas.

Accions bonas y baratas.

Es de creure que tractantse de una tranvia, aquestas accions marxaran al vapor, sense sotrachs ni descarrilaments.

Las societats y banchs que no tenen objecte se 'n van á fons; are las que 's proposan un fi, es natural que sobrenedin, per més que al mar de la Bolsa hi haja trágul.

Recorts que evoca *El Globo* de Madrid, á propòsit de haverse hospedat los reys d' Espanya en lo palacio de Belem de Lisboa.

«Allí van passarhi 'ls seus darrers moments lo duch de Aveiro, lo marqués y la marquesa de Tavora, y 'ls demés reos atormentats y morts en la matinata del 14 de janer de 1759 per l' atentat contra la vida del rey don Joseph.

«En aquest mateix palacio s' hi hospedaren D.ª Isabel II y D. Amadeo de Saboya.

A última hora s' assegura que á la pelegrinació de Roma no sols hi aniran los carlins, sino 'ls individuos de la Unió catòlica. Es á dir: los gats y 'ls gossos.

Si quan arribin al Vaticano comensan á treure las unglas y á ensenyarse las dents, ¡ay pobre Papal No l' hi arrendo la ganancia!

Com de costum lo passat diumenje un gran número dels nostres correligionaris aná al cementiri de Sarriá á depositar coronas sobre la tomba dels valents que moriren en la jornada del 11 de janer de 1874, defençant la legalitat republicana atropellada pels soldats del general Pavía.

La Campana de Gracia consagra un recort als màrtirs de la idea, y als defensors de la legalitat.

Los descontents continúan queixantse. Demanan lo sacrifici de quatre ministres y una política més liberal que la que s' ha seguit fins are.

Per aixó ray, si estés á la mèva má, ab un cop de ploma acabaria 'l descontento.

En aquest sentit en Balaguer, en Romero Ortiz y en Lopez Dominguez diu que han escrit una carta á n' en Sagasta.

Aixís m' agradan los homes: que posin tota la seva fortuna en una carta.

Are no falta sino que guanyin la partida.

A la Habana han sigut entregats als tribunals alguns empleats per haver inscrit com esclaus á 160 negres libres.

Si jo hagués de firmar la sentencia, los condemnaria á ser enmascarats ab fum d' estampa y venuts á pública subasta.

Y ¡ala! cap al ingenio. Aixís sabrian lo pá que s' hi dona.

Regalo que ha fet lo general Socias á n' en Moret, jefe dels dinástichs: l' ampolleta d' estrignina ab que tractava d' envenenarse en Cosme Ramon.

¡No vindrá poch bè aquesta estrignina! Sobre tot lo dia que 'ls dongan la bola.

DISCURSETS

DE N SAGASTA Á EN MARTINEZ CAMPOS

AL ENCARREGABLI LA PRESIDENCIA DEL MINIETERI.

Mira, noy: no sè per quant, tinch per forsa de sortir: aixó vol dir que entre tant

jo vaig pe 'l mon cavilant, tu t' quedas amo d' aquí.

L' ofici de president temps há que 'l coneixes prou: ab un poquet de talent, si un sab ser llest y prudent ve á sè com beure 's un ou.

A pesar de tot, pensant que ja ho vas sè una vegada y que guarnint y espallant vas fè un bunyol bastant gran, t' he deixat feyna tallada.

Si algun dia presideixes algun Consell, no t' embrutis: tú, distretament, segueixes, escoltas, guaytas, llegeixes; pero, aixó si, fent lo mutis.

Si algun ministre 's repensa, y en un moment compromés alguna indirecta 't llenca y 't diu:—Y vosté qué pensa?—tu tens de respondre:—Res.

Pe 'ls que 't vingan á trobá, ab una paraula 't basta. —¿Qué no 'm podria arreglar tal assumpto?—Ja veurá; torni quan vingui en Sagasta.

No t' escoltis poch ni molt los insults dels canovistas, y si vas á pendre 'l sol; si pots ser, te 'n hi vas sol; no hi vajas ab centralistas.

Per més que tardi á vení, per mí no passis cap ansia; si algú 's riu de tú ò de mí apuntaho, que al sè jo aquí no l' hi arrendo la ganancia.

Res més tinch de prevenirte perque surtis bè del pas: fes de modo de conduhirte tal com acabo de dirte, y no te 'n penedirás.

Adèu; no siguis badoch, día y nit callas y miras, guarda ab firmesa 'l teu lloch, no saltis, no fassis foch, ni pujis per las cadiras.

AL TORNAR Á MADRIT.

Aném; ja torno á sè aquí. Després d' un rieh de jaleo rondant d' allá per assí, he pogut al fi vení per pendre altre cop l' emplee.

No ets capás de figurarte lo torment constant y dú que vareig passá al deixarte. ¡Uy! tenci d' abandonar-te sol, sol un minyó com tú!

Pe 'l camí, sense volgué, may te podia olvidar. ¿Si sabrá portarho bè? ¿Cóm déu está? ¿qué déu fè? ¿qué déu dir? ¿qué déu pensar? ¿Si mourá algun embolich? ¿Si tindrà prou compostura? ¿Si 's passará al enemich? ¿Si 'm donará algun fatich? ¿Si farà alguna diablura? ¡Oh! ¡Alló no 's pot contor past!

Veya ta ilustre persona pe 'l davant y pe 'l detrás, sempre ab aquest mateix nas y aquesta especial carona.

Quan vaig sentir que 's parlava de torná, 'l mèu esperit d' alegría s' aixamplava. —¡Veyám, entre mi pensava, que déu fè aquell á Madrid!

Y, ab franquesa, t' has portat tant rebè que haig de alabarho: no he vist res desordenat, fins are tot ho he trobat del modo que vaig deixarho.

Aixís aixís tens de ferho, Res d' insulsa fullaraca: per més que 't tractin de cero, riute del mon ab salero y las mans... á la butxaca.

Si sempre haguesses obrat del modo que has obrat ara, no t' haurian criticat, ni t' haurias vist xiulat tants y tants cops á la cara.

Ara descansa ab quietut entre somnis d' or y mel, y pensa que has sapigut manar solet, sembla un mut y no fer ni un sol pastel.

Veig que 't vas espavilant. Si Déu de tú no disposa y segueixes progressant, jo t' juro quan sigas gran que serés... alguna cosa.

C. Gumá.



Mossen Mariano ha rebut una circular de la Junta de pelegrinació, y convoca als seus feligresos de cap d' ala, excitantlos á inscriures per anar á Roma.

—Digui, Mossen Mariano, observa un cabecilla ¿qué haurém de dur

lo trabuch y la boyna?

Resposta de Mossen Mariano.

—Pèl que puga ser, fiquéhu tot dintre del bagul.

Noticia: lo ministre de Foment ha anat de cassera acompanyat del Sr. Sanchez Mira.

¿Qué mira 'l Sr. Sanchez?

¡Qué volen que miri!.. Mira si al ministre l' hi cau la cartera per arreplagarla.

Los portugueses contan als caballs pels péus. Quatre mil péus de caballs vol dir mil caballs. Aixís procuran fer lluhir las cosas.

De manera que trobantse á Portugal lo seu rey y 'l nostre, exclamarán plens d' orgull:

—A Lisboa, actualment, tenim quatre péus de rey.

Recullit en un estanch:

Un després de pendre puros, ne dona un á un seu company.

—Tè un cigarro.

—No, gracias, no fumo.

—Home... per un dia que vens ab mi... prénlo.

—Pero si 'l fum me reventa.

—No hi fá res, prénlo, jo vull obsequiarte.

—Bè, ja veurás, si vols obsequiarme y no 't sab greu, pendré un sello de quinze céntims.

Lo viatge á Portugal ha sigut, segons diuhen, un viatge molt fret.

Es molt natural en los portugueses.

Per un rei no s' entusiasman.

Una pesseta d' aquí val més de 160 reis d' allá.

En un dels balls que vá donar la Cort portuguesa en obsequi dels reys de Espanya, s' exigia 'l traje d' etiqueta.

L' etiqueta portuguesa consisteix en calsa curta, mitjas negras y sabatas ab cibella.

—Mossen Baldiri... Uy que m' hauria agradat serhi: deya una majordona.

—¡Ah, gata dels frares! ¿Y per qué?

—Figuris que vosté arremengantse la sotana ja quedava d' etiqueta, y jo posantme 'l vestit de las festas també. ¡Quinas americanas que hi hauriam cargolat!

Nos escriuhen de Tarragona qu' en aquella capital s' ha fet un casament entre una nena de 82 anys y un vell que no n' ha fet encara 30.

Qu' es com si diguessem lo casament de la monarquia ab la democracia.

Un casament de negoci... y condemnat á no tenir sucesió.

De moment los nuvis han recullit uns esquellots que feyan tremolá 'l misteri.

Los demócratas dinástichs també.

En una protesta á favor del bisbe de Santander que publican los periódichs de Madrid, hi figuran divuit, no sé si son personas, que 's diuhen Machos.

¿Divuit Machos? Senyal que 'l carro ja 'ls vá pèl pedregal.

S' ha estrenat al Circo la sarsuela *Los banys orientals* de 'n Coll y Britapaja.

Lo dia del estreno vá ferse pesada per la seva excessiva extensió.

Un del públich, al sortir:

—Obra de banys, obra de pochs anys.

No obstant, l' afany de dir xistes no 'ns quita 'l co-neixement.

L' obra ha sigut modificada, espurgada, reduhida, y avuy, encare que siguem al fort del hivern, la concurrència al *Banys Orientals* abunda.

—Donguim un quarto, demanava un concurrent á la taquilla.

—¿Vol di un palco? Son tots despatxats.

—Donchs digui que no tindrè mes remey que anárme 'n á la piscina, dich al galliné.

Lo general Socias ja ha tornat á Madrid, portant una bona noticia.

—Lo partit demòcrata dinàstich de Catalunya, va dir al arribarhi, 's compon actualment de quatre mil homes.

¡Quina barra!

A tot estirar, lo partit no 's compon més que de 1024 individus. Los vintiquatre membres del comitè dels apotecaris, y aquell mosso del torin conegut per *Mil homes*.

¿Qué no ho saben? Nos ha sortit un competidor, ab lo títol de *La Campana de la Catedral*.

Estém estemordits. Figúrinse que 's titula «periódico católico ilustrado».

¿Ilustrat y partidari del oscurantisme? Que ho vaji a contá al bisbe.

Algú suposa que 'l tal periódich es la segona edició del célebre *Arsenal de la devocion*.

Tot es cosa que podria ser, perque 'ls neos tractan la religió de tal manera, que 's necessita un microscopi per coneixe si ho fan de bona fé ó bè per burlarse 'n.

Un exemple: dias endarrera en una parroquia de Barcelona un capellá director de la *Reparadora*, volia de totes maneres que l' organista toqués la música del *No t'estiris no t'arrossis*. A la quènta aquest capellá ha fet un himne sacro ab la mateixa tonada.

Yo os ofrezco Virgen Santa
de mi fé la contricion,
un trabuco y una boina
y un puñal y un corazon.

Tothom crida, tothom s' exclama á propòsit dels plans de 'n Camatxo. La contribució industrial ha suert un gran augment. Després s' establirà la base 5.^a, de modo que de lo que respecti la competencia estrangera, 'n donarán compte 'l investigadors de contribucions.

Entre los que més s' exclaman hi figuran los sastres. Als sastres se 'ls ha aumentat la contribució més de un 100 per 100.

Fins aquí no hi ha res que dir. Tot respon á un pensament.

¿No volen que aném despullats? Donchs los sastres hi son de massa.



A un empleat castellá feya una senmana que l' havian deixat cessant, y un amich seu vá sorprendre'l segut á una taula fent un discurs á un llonguet més sech que una pedra.

—Pero ¿qué fás Joan?

—Le estoy contando mis penas á este panecillo.

—T' has tornat boig? ¿Y perquè las hi contas?

—Para ver si consigo que se ablande.

Parlavan un dia de un metje que feya moltes desgracias, y vá dir un que 'l coneixia molt bè:

—Ja 'us asseguro jo que si aquest home tingués molts parroquians....

—¿Qué?

—Que haurian de posar imperial als cotxes dels morts.

En un restaurant.

Un parroquiá demana una costella, y 'l mosso l' hi porta; pero es tant xica que sembla de cabrit.

—Noy, se 'm figura que t' has descuidat alguna cosa, diu lo parroquiá:

—¿Qué vol patatas?

—Res de patatas.

—Potser voldria mostassa.

—No noy, res de mostassa.

—Donchs, demani.

—Quan se portan costellas aixis, se serveixen ab microscopi.



Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a—*Sec-ta-ri*.
2. ID. 2.^a—*Má-qui-na*.
3. MUDANSA.—*Tinch, Cinch, Zinc*.
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Posada Herrera*.
5. GEROGLÍFICH.—*Com á astres las estrellas*.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Ciri Neo, Pepet Maristan y J. R. P.; n' han endevinadas 4 Uns editors rumbosos; 3 Boilari y Salabrugas; 2 Molt Chandon, tSebastiá de las Diligencias y Una nena d' Ordal; y 1 no mes. No t'estiris.



XARADAS.

I.

Tres-hu-dos ab un amich
que lo tot ne sab tocar
á un senyor qu' es bastant rich
ne voliam obsequiar.

Més quart invers conseguim
poguerem pensament tal,
perque 's vá posar tant mal
que 's troba á punt de morir.

J. JENER.

II.

Primera es lletra vocal,
de dugas tots ne tenim,
y 'ls homes d' honor patim
quan nos donan un total.

PAU SALA.

SINONIMIA.

Dintre un torrent ja total
que quan prenh la fresca hi tot,
hi vaig trobar un ricot
molt tot que crech qu' está mal:

UN TAPÉ Y F. DE T.

COMBINACIÓ.

Omplir los pichs ab lletres que horizontal y verticalment diguin: 1.^a ratlla: lo que usan los soldats, 2.^a element de conducció d' aygua y de gas, 3.^a un lloch ahont hi ha molt peix, 4.^a nom de dona y 5.^a membre dels anells.

NET NEBOT DE M. DE R.

GEROGLÍFICH.

KDA

1880

I

1881

Setembre

J. PLANAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pere Shicos, Pau Sala, Joan Garcia, Estudiant Magre y Pere de la Ratera.

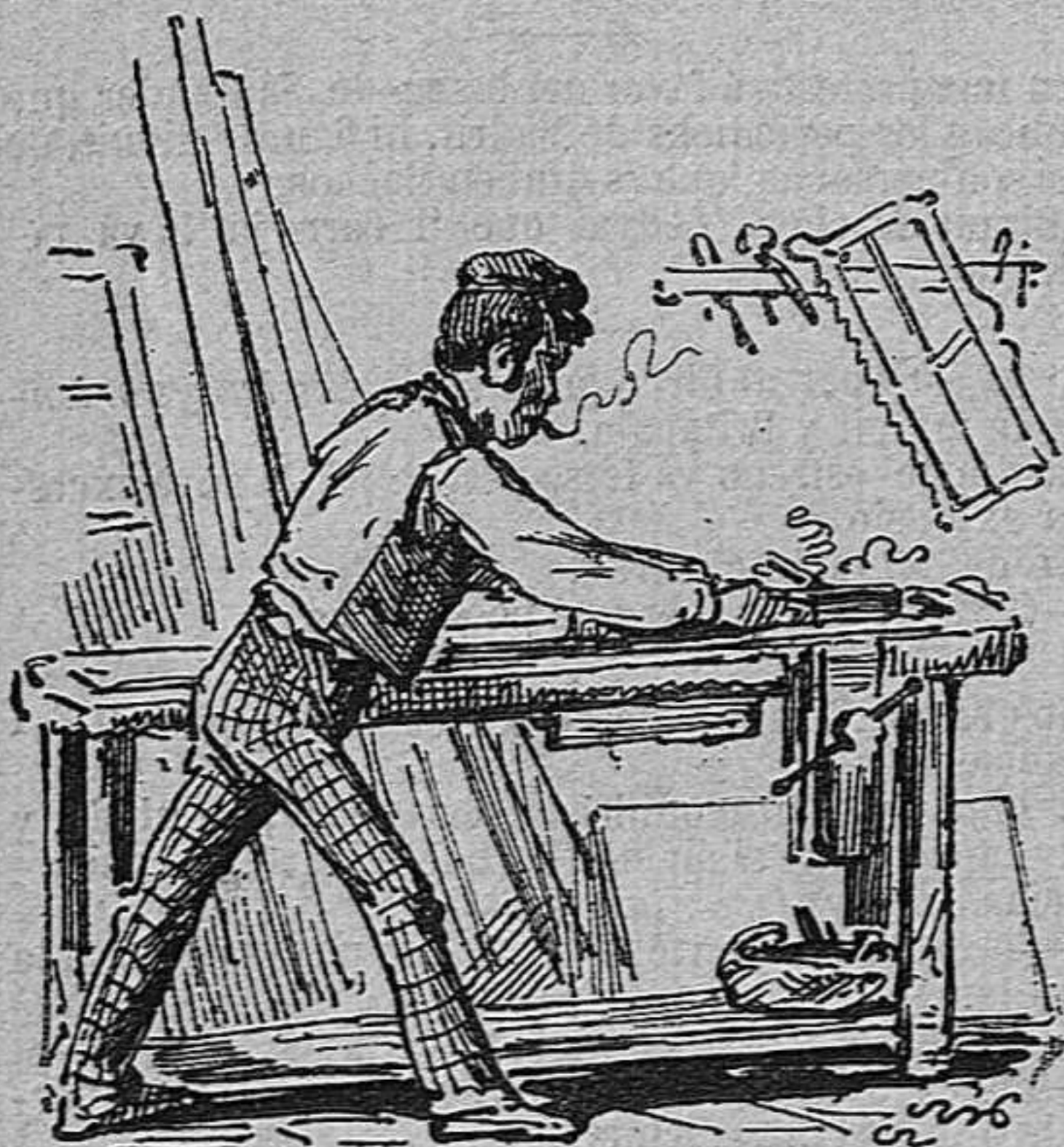
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans S. Capdevila, Camp Segut, Un patrióich, A. Nono, Brichs de Reus, Cessar, Ll. Pujol y Vilanova, Blay Tocat, Angel de capritxo, Sambomba, Pau Quilolat, T. M. R. Heréu del Mas, Pim-pám y Doloretas Mona.

Ciudadá Q. Roig: Enterats y procurarem complaure'l.—J. Molas y Ballester: Insertarem la poesia.—C. R. y F. Publicarem trenca-caps conversa y figura de paraulas.—E. Forest: Lo seu sonet se refereix á un assumpto massa local.—F. J. J. Cardona: Lo fet que 'ns denuncia es molt grave: Unicament podrém ferne mérit quan la firma que 'l suscriu nos siga ben coneguda.—B. Escuder Vila: Enterats.—Joan Vilaseca: La poesia es llarguísima y molt desigual.—Llam-brochs: La carta de la senmana pasada la varem rebre molt tart: los quèntos son vells: aprofitarem la conversa.—P. Fanal: Habana.—Enterats de lo que 'ns diu la seva estimada carta.—Neulas: Insertarem dos logogrifos.—J. Reig y V. Arregat: una mica podém insertarse.—Joan Garcia: Insertarem un epigrama.—F. Coll: Cumplirém los seus desitjos. La poesia d' aquesta senmana es flaqueta y plena de ripios.—Brochs-llamp: Insertarem una conversa.—J. P. Llerona: No podém publicar lo seu remiit per la rahó de que á la *Campana* hi ha poch espay y hém d' excluir aquesta secció.—J. P. Bruch: Lo que 'm conta del rector son cosetas; lo dia que 'n fassa una de grossa, avisim.—Tarragoni humorístich: Queda complascat.

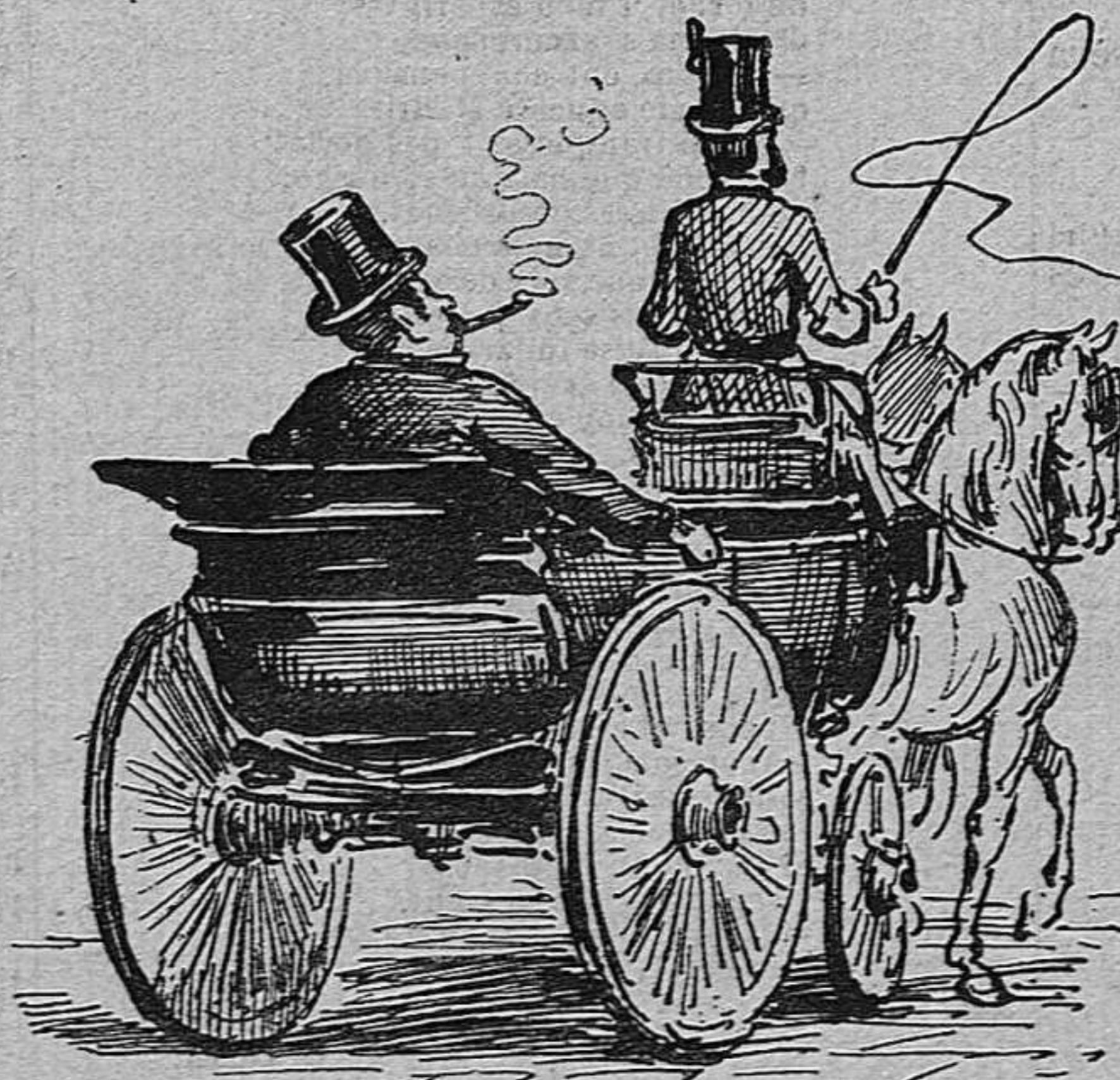
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23

COSAS DE LA SENMANA.—LA BAIXA DE LA BOLSA.



En Joseph era fuster y 's dedicava á fer *banchs* de fusta.



Després vá ficarse ab *banchs* de crédito y en quinze dias vá anar ab cotxe.



Per últim la baixa vá arreplegarlo de plé y en vintiquatre horas á captar.
—Un bossinet de caritat, per torná a comprá las einas.